

A MARSlakó

Elképzelhető, mekkora volt a felfordulás, amikor kiderült, hogy a marslakó elmegy. Egyszerre mindenki be akarta pótolni az elmulasztott lehetőségeket, mindenki a marslakót akarta. Meg sem jött, máris elmegy: az ember hajlamos elkeseredni. Egyedül a nők nem voltak nagyon kiakadva, nekik elég megrázkódtatás volt, amikor elveszítették a lehetőséget és azzal együtt minden reményt. Persze voltak, akik titkon még arra számítottak, hogy valami véletlen esemény miatt megismétlik a sorsolást, vagy a kiválasztott visszalép, netán baleset éri vagy meghal, de azért a szíve mélyén minden nő tisztában volt vele, hogy tökéletesen valószínűtlen, hogy több százmillió nőtársa közül éppen ő kerüljön sorra egy második fordulóban. Egyébként is, a kiválasztásba nem lehetett beleszólni, hiszen maga a marslakó bonyolította le összehasonlíthatatlanul fejlettebb módszerekkel, s végső soron az eredményt akár saját szabad döntésének is fel lehetett fogni.

Az űrhajó mindenestre egyre távolodó pályára állt, miután felvette a nőt a Földre könnyen visszaléphető kapszulában, ahol majd az aktusra sor kerül. Noha az egyeztetések korai szakaszában a marslakó a nőre való tekintettel feltételként szabta, hogy örökre magával viszi, de a földi tárgyalóknak végül sikerült kiharcolni, hogy visszatérhessen. Végül is ő juthat legközelebb a földönkívüli technikához, győzködték egymást az emberek, még ha a hajóba ő sem léphet be, nem is beszélve arról, hogy a tudomány számára felbecsülhetetlen értéket képvisel – ez utóbbi érvet különösen azok hangoztatták, akiket valamilyen okból frusztrált, hogy a marslakó látogatása alatt senkivel nem érintkezett, csak sugározta műsorát, egyoldalúan, többnyire választ sem várva. Nyilván megunta az emberek makacskodását, gondolták a legtöbben, azért ment bele ebbe a köztes megoldásba. Viszont mindenki meg volt győződve, hogy csak pozitívan végződhet a dolog. Az örömből végül is lehetetlen túltekezni, a jóba nem szokás belehalni, a testben – és csak a nő testére gondoltak – nincsen semmi rettenetes.

Ha eddig az volt a meglepő, hogy sok ember közül a legtöbb normális, most már azon döbentek meg sokan, mennyire lefoglal mindenkit ez a téma. A csapból is ez folyt: a marslakóval meg a nővel kapcsolatos vad híreszteléseket és spekulációkat nem lehetett kiszűrni, de még a bulvártól elzárkózó rétegek érdeklődését is az aktus határozta meg. A közelgő esemény egy közösségbe terelte a légiforgalmi irányítót a biztonsági őrrrel, a biztonsági őrt a geográfussal, a geográfust a beteggel. Akárhány oldalról is vitatták meg, nem le-

hetett megunni, a folytonos szövegelésnek kitett gyerekek pedig szépen lassan átvettek és a saját világukba illesztettek minden felnőtt szempontot, aminek következtében az óvodákban és iskolákban újragondolt aktus csakhamar a valóságtól teljesen elrugaskodott, mitikus elemekkel gazdagodott.

Az utolsó napokban a fő kérdés az volt, keletkezik-e valami ebből az egészből. A marslakónak az a kikötése, hogy termékeny, tapasztalt nőt vegyen fel magához, néhány emberben megütközést keltett. Elviselhetetlenül korlátolt elképzelésnek tűnt, ám mivel senkinek nem volt befolyása a dolgokra, tehetetlenségükben csak rezignált tiltakozásra futotta. A tehetetlenség apológétái viszont elemükben voltak: szerintük a marslakó feltételeit nem megkötéseként, hanem az emberi szabadság és méltóság biztosítékaiként kellett volna értelmezni. Ajándék, bármit tesz, érveltek, örülni kell minden megnyilatkozásának és gesztusának, s ha véletlenül valami létrejön az aktusból, az a lehető legnagyobb megtiszteltetés, ami a nőt és általában az emberiséget érheti. És valóban, rengetegen remélték titokban, hogy minden furcsaságával együtt ez a látogatás valamiféle kegy.

Az ajtónyílásból egyre szűkebb sugárban kiáradó fény felé repülő bogár volt az utolsó dolog, amit a Földből látott. Mint valami verseny szokatlan látószögéből fényképezve, gondolta meglepetten, pillanatig elszórakozva a felismeréssel, hogy olyanokat is lát, amikről azt hitte, csak képernyőn léteznek. Azután hirtelen átvette a helyét a döbbenet, hogy a bogár volt az utolsó dolog, amit a Földből látott. Egy gyümölcsleggyel osztotta volna meg az örökkévalóságot? Aki látta volna ott elterülve mozdulatlanul és márványfehéren, mint aki nem él, biztos azt gondolhatta volna, félelmében kapott sokkot. De cseppet sem félt már: a sorsolás első pillanatától kezdve a marslakóra volt hangolva, lassan rájött, hogy mindent ért, amit a marslakó közvetít, s arra is, hogy ő tulajdonképpen a marslakót akarja, mint-ha csak az ő szándékaitól és választásától függött volna a végeredmény.

Kiválasztása óta többször is megpróbált visszajutni a szüntelenül feléje áramló információ forrásáig, hogy feltegyen pár kérdést, de a zavartalan minőségű adásból nehéz volt eldönteni, a marslakó válaszol-e, vagy csupán a földi zaj szintje változik. Eleinte az foglalkoztatta, vajon lehet-e tapintatos a marslakó vagy nekiesik majd és marcangolja vég nélkül? Az is nagyon érdekelte, mely érzékeit támadja majd a találkozás. Amikor azonban idáig eljutott, szükségképpen saját magáról kezdett gondolkozni. Lesz-e szüksége ruhára egyáltalán? A fájdalmat mivel váltsa ki? Mi lesz, ha végül nem akar visszatérni, még akkor sem, ha a marslakó ezt nem engedi?

Igyekezett erősen kordában tartani képzelőerejét és a kiválasztás után hátralevő idejében teljesen elzárkózott a nyilvánosságtól. Néhány elkapott fordulatból persze sejtette, milyen híresztelések és találgatások keringhetnek, de okosan csak befelé figyelt. Az utolsó nap már nem is evett, csak vizet ivott, de érdekes módon semmire sem vágyott, semmit sem várt, ha valami hiányérzete volt, az csak abból a tudatból fakadhatott, hogy egyszer ez az alkalom is el fog múlni.

Nincs mit bepótolni. Eljössz. Elmegyek. Alig érkeztem meg, máris indulok.

Nem kell hasonlítani. El lehet viselni.

Kimondom, meghallod. Engedem, nem akarsz. Mindegy, mit akarsz.

Nem félsz, nem ígérek semmit. Ha akarsz, fáj. Ha nem, elmúlik.

Következik. Nem kell, nem is adom.

Péti Miklós 1975-ben született Veszprémben. Ez az első megjelent novellája.

SZEGÉNYYSÉG

